

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **S. A.**, zast. Mgr. Andrejem Perepečenovem, advokátem se sídlem v Praze, Jana Zajice 36, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 3. 2005, č. j. 30 Az 55/2004 - 23,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci stěžovatele JUDr. Milanu Lindnerovi, advokátovi se sídlem v Praze, Mikovcova 7, **s e p ř i z n á v á** odměna 1000 Kč a náhrada nákladů 75 Kč, celkem 1075 Kč, které mu budou vyplaceny do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byla zamítnuta žaloba stěžovatele na přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2004, č. j. OAM - 6566/VL -10-K01-2003. Tímto rozhodnutím nebyl stěžovateli udělen v České republice azyl z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně bylo vysloveno, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

Rozsudek napadl stěžovatel včas podanou kasační stížností.

V kasační stížnosti proti tomuto rozsudku označil stěžovatel jako důvody této stížnosti „důvody specifikované v § 103 odst. 1 písm. a) až d)“ zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“); jinak kasační důvody nekonkretizoval. Namítal, že krajský soud posoudil předmětnou kauzu v rozporu s platným právním řádem a že shledal vážná pochybení všech dosavadních orgánů v řízení o udělení azylu v projednání věci u krajského soudu, který projednal věc v rozporu se zákonem o azylu. Navrhl, aby napadený rozsudek byl zrušen a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení; kromě toho požádal o ustanovení právního zástupce, o tlumočníka a dále o převod rozsudku do běloruského jazyka.

Stěžovatel navrhl, aby byl jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek; tato žádost se však – s ohledem na odmítnutí kasační stížnosti – stala bezpředmětnou.

Usnesením ze dne 2. 6. 2005 krajský soud stěžovateli ustanovil advokáta JUDr. Milana Lindnera jako zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Dne 10. 6. 2005 usnesením č. j. 30 Az 55/2004 - 41 vyzval zástupce stěžovatele, aby ve lhůtě 1 měsíce ode dne doručení tohoto usnesení odstranil vady kasační stížnosti, a to tak, že uvede důvody kasační stížnosti. Současně byl zástupce poučen o tom, že nebude-li kasační stížnost ve lhůtě doplněna, soud kasační stížnost odmítne. Výzva byla zástupci doručena dne 16. 6. 2005. Ustanovený zástupce přípisem ze dne 30. 6. 2005 krajskému soudu sdělil, že mu stěžovatel dne 27. 6. 2005 sdělil, že si nepřeje, aby mu poskytoval právní pomoc. Zástupci také oznámil, že si k ochraně svých práv zvolí jiného zástupce.

Krajský soud dne 25. 6. 2005 proto usnesením č. j. 30 Az 55/2004 - 45 vyzval stěžovatele, aby zaslal soudu plnou moc pro advokáta, který jej bude v řízení o kasační stížnosti zastupovat a stanovil opětovně lhůtu pro odstranění nedostatků kasační stížnosti spočívající v nedostatku důvodů jejího podání na dva týdny od dne doručení tohoto usnesení. Usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 29. 7. 2005.

Dne 11. 8. 2005 předložil stěžovatel krajskému soudu plnou moc pro advokáta Mgr. Andreje Perepečenova. Kasační důvody ve stanovené lhůtě neuvedl.

Krajský soud přípisem ze dne 11. 8. 2005 sdělil zplnomocněnému zástupci stěžovatele, že lhůta k doplnění důvodů kasační stížnosti stanovená usnesením č. j. 30 Az 55/2004 - 45 již marně uplynula. Krajský soud proto očekává odstranění vad kasační stížnosti obratem, nejpozději od 2 týdnů ode dne doručení tohoto přípisu. Přípis byl zástupci stěžovatele doručen dne 26. 8. 2005.

Ve stanovené lhůtě zástupce stěžovatele kasační stížnost nedoplnil.

Nejvyšší správní soud proto nemohl kasační stížnost věcně projednat a odmítl ji z následujících důvodů:

Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Jelikož se jí zpochybňuje pravomocné rozhodnutí krajského soudu, stanoví zákon poměrně přísně její obsahové náležitosti. Jednou ze zvláštních náležitostí kasační stížnosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.) je i označení důvodů, pro něž stěžovatel napadá rozhodnutí krajského soudu – tzv. stížních bodů. Stížní bod musí zpravidla zahrnovat jak skutkové, tak právní důvody, pro něž stěžovatel považuje rozhodnutí soudu za nezákonné. Důvody uvedené v § 103 odst. 1 s. ř. s. jsou však jen obecně vymezenými kategoriemi, které musí stěžovatel v kasační stížnosti naplnit konkrétním a jedinečným obsahem, tedy vylíčit, jakým konkrétním vadám došlo podle jeho názoru v řízení před správním orgánem či před soudem, jakými blíže určenými vadami trpí podle něj rozhodnutí soudu, v čem přesně spatřuje stěžovatel nesprávné posouzení právní otázky soudem apod. Důvody uvedenými v kasační stížnosti je pak Nejvyšší správní soud vázán (§ 109 odst. 3 s. ř. s.)

Požadavek na uplatnění některého z důvodů taxativně vypočtených v § 103 odst. 1 s. ř. s. je přitom třeba vykládat v souladu se zásadou, že procesní právní úkon účastníka řízení (zde: kasační stížnost) se posuzuje podle jeho obsahu. Na jedné straně tedy sice postačí, že ze znění kasační stížnosti jsou seznatelné důvody, které zákonným kasačním důvodům odpovídají a není rozhodující, že sám stěžovatel tyto důvody jednotlivým

ustanovením nepodřadil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publikované pod č. 161/2004 Sb. NSS). Na straně druhé ale nepostačí, jestliže stěžovatel v kasační stížnosti pouze ocituje některé z písmen § 103 odst. 1 s. ř. s., ale nekonkretizuje vady v řízení či vady v právním úsudku, jichž se soud podle stěžovatele dopustil.

V daném případě stěžovatel pouze označil jako důvody pro podání kasační stížnosti § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. a obecně konstatoval, že krajský soud posoudil uvedenou kauzu v rozporu s platným právním řádem a se zákonem o azylu, a že lze shledat vážná pochybení všech orgánů v řízení o udělení azylu. Takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností, tedy jakou právní otázku soud v předcházejícím řízení nesprávně posoudil, resp. jakých vad řízení, které mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé se soud dopustil, v čem případně spočívala zmatečnost řízení před soudem, nebo jakých vad řízení se dopustil žalovaný, je však stíženo nemožností jejich přezkoumání kasačním soudem. Jde o námitky jen formální, bez věcného obsahu. Obecně namítané vady nemůže ani Nejvyšší správní soud namísto stěžovatele sám aktivně vyhledávat, protože vymezení rozsahu kasační stížnosti a specifikace jejích důvodů leží na stěžovateli v důsledku dispoziční zásady, která ovládá i řízení o kasační stížnosti.

Kasační stížnost stěžovatele zákonné náležitosti neobsahovala, krajský soud proto správně vyzval stěžovatele k odstranění vad a stanovil k tomu lhůtu (a to i opakovaně) odpovídající zákonu. Neodstranění vad podání (chybějící kasační důvody) brání věcnému vyřízení kasační stížnosti. Jedná se o nedostatek podmínek řízení, který přes výzvu soudu nebyl odstraněn a v řízení proto nelze pokračovat.

Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 37 odst. 5 ve spojení s § 106 odst. 1 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Krajský soud v Hradci Králové ustanovil stěžovateli zástupce dle ust. § 35 odst. 7 s. ř. s. V takovém případě hotové výdaje a odměnu za zastupování platí stát. Ustanovenému zástupci stěžovatele náleží odměna za 1 úkon (§ 11 odst. 1, písm. b) vyhl. č. 177/1996 Sb.) ve výši 1000 Kč (§ 9 odst. 3, písm. f) § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb.) a 75 Kč režijního paušálu (§ 13 odst. 1, 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.). Celkem mu náleží odměna ve výši 1075 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 30. ledna 2006

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu